

ROBOT
V
DIVOČINĚ

PETER BROWN

MLADÁ FRONTA

Robot v divočině

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Peter Brown

Robot v divočině – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

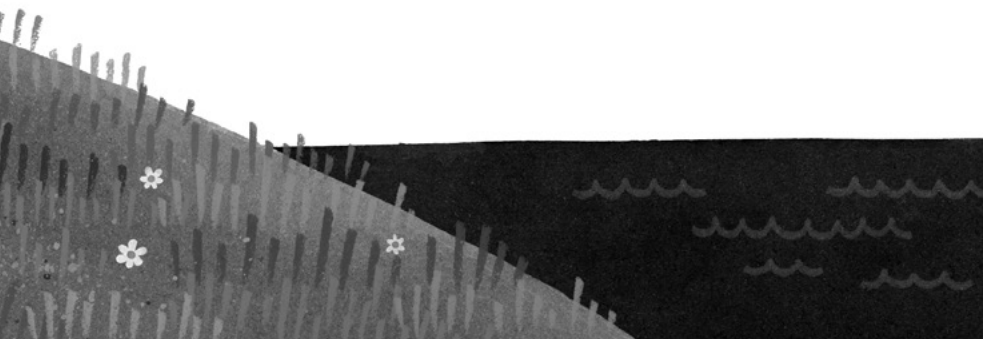
ROBOT V DIVOČINĚ

ROBOT V DIVOČINĚ

PETER BROWN

Mladá fronta

Přeložila Olga Bártová

ISBN 978-80-204-5169-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5301-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5303-7 (Mobi)

ISBN 978-80-204-5302-0 (ePDF)

Jacket art © 2016 by Peter Brown

Jacket design by David Caplan

Jacket © 2016 Hachette Book Group, Inc.

Translation © 2019 Olga Bártová

Budoucím robotům a robotkám

KAPITOLA 1

OCEÁN

Naše vyprávění začíná na širém oceánu bičovaným větrem, lijákem, hromy, blesky a vlnami. Hurikán zuřil a běsnil celou noc. A uprostřed toho zmatku se potápěla nákladní loď

hloub

hloub

hloub

až na mořské dno.

Na hladině plavaly stovky beden. Hurikán jimi pohazoval, otáčel a zmítal, až taky začaly klesat do hlubin. Vlny je pohltily jednu po druhé, na hladině jich zůstalo jen pět.

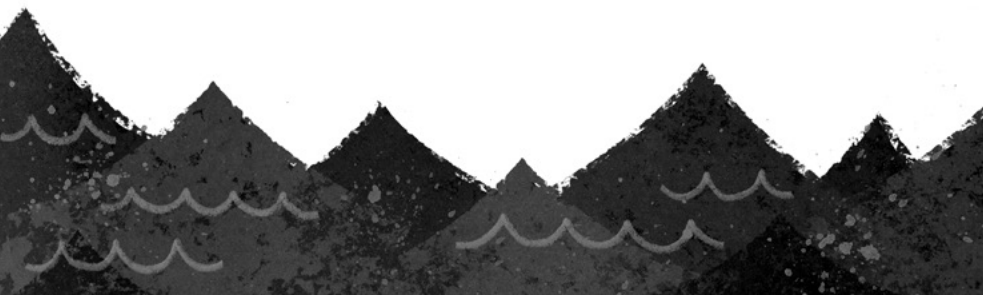
Ráno bylo po hurikánu. Nikde žádné mraky, lodě ani pevnina. Moře bylo klidné, obloha průzračná

a na vlnách se lenivě pohupovalo těch pět beden. Dny plynuly. A pak se na obzoru objevila zelená šmouha. Bedny se k ní přibližovaly a z jemného zeleného útvaru začaly pozvolna vystupovat ostré obrysy neobydleného skalnatého ostrova.

Rychlá burácivá vlna nesla jednu bednu k pobřeží. Mrštila jí o skaliska takovou silou, že se bedna rozpadla.

Čtenáři, ještě jsem vám nestihl říct, že v každé bedně byl pečlivě zabalený zbrusu nový robot. Nákladní loď jich vezla stovky, jenže ji smetla bouře. Takže se jich zachovalo jen pět. Vlastně jen čtyři, protože když první bedna narazila do skály, robot se rozpadl na kusy.

Stejně dopadla i druhá bedna. Rozbila se o skály a kousky robota se rozletěly na všechny strany. Další bedna taky. A další taky. Skaliska byla posetá robotími končetinami a trupy. Jedna robotí hlava s cáknutím dopadla do jezírka na pobřeží. Jedna robotí noha vletěla do vln.

A pak připlula poslední bedna. Stejně jako ty předchozí, ale tahle se neroztříštila o skály a skončila mezi zbytky prvních čtyř beden. Za chvíli ji další vlna vynesla až na břeh. Letěla vzduchem, otáčela se a leskla a pak s žuchnutím dopadla na vyšší skalní výčnělek. Byla dost popraskaná, ale obsah zůstal netknutý.

KAPITOLA 2

VYDRY

Ze severního pobřeží ostrova se stal tak trochu robotí hřbitov. Na útesech ležela poházená těla čtyř mrtvých robotů. V ranním slunci se leskla. A ten třpyt přilákal hodně zvědavé tvory.

V mělké vodě u břehu skotačilo hejno mořských vyder a jedna si těch lesklých věcí všimla. Vydry ztuhly. Zvedly čumáky a zavětrily. Jenže cítily jen moře. Opatrně se vydaly přes kameny, aby si ty věci mohly prohlédnout víc zblízka.

Skupinka se pomalu blížila k robotímu trupu. Největší vydra napřáhla tlapku, bouchla do té těžké věci a rychle uskočila. Nic se nestalo. Tak se všechny doplížily k robotí ruce. Jiná odvážná vydra napřáhla tlapku a ruku otočila. Ta na kamenech hezky zacinkala a vydry nadšeně zapištěly.

Rozběhly se a začaly si hrát s robotími rukami, nohami a chodidly. Jedna vydra objevila v kaluži robotí hlavu, ostatní huply do vody a jedna po druhé si s hlavou kutálely.

A pak našly ještě něco. Jedinou zachovanou bednu s výhledem na hřbitov. Na bocích byla odřená a promáčknutá a na horní straně se jí táhla široká škvíra. Vydry vyskákaly po kamenech a vylezly na bednu. Deset chlupatých obličejů se snažilo škvírou zjistit, co je uvnitř. Uviděly dalšího úplně nového robota. Jenže tenhle byl jiný. Byla to robotka a byla celá. A zabalená v houbovitém polystyrenovém obalu.

Vydry protáhly tlapky škvírou a roztrhaly obal. Byl tak hebký a měkoučký! Zmocnily se nadýchaného materiálu a zapištěly. Cáry obalu odnesl vítr. A jedna vydří tlapka během toho veselí nechtěně zmáčkla důležité tlačítko vzadu na robotí hlavě.

Cvak.

Vydrám nedošlo hned, že se v bedně něco děje. Ale vzápětí to uslyšely. Tiché hučení. A pak robotka otevřela oči.

KAPITOLA 3

ROBOTKA

Robotčín počítačový mozek naskočil. Programy se spustily. A pak – to byla ještě zabalená v bedně – robotka automaticky promluvila.

„Dobrý den, já jsem ROZZUM číslo sedm jedna tři čtyři, ale klidně mi říkejte Roz. Operační systém se právě aktivuje, tak vám zatím povím něco o sobě.

Až budu plně funkční, budu se hýbat, komunikovat a učit se. Stačí mi zadat úkol a já ho splním. Postupně přijdu na to, jak všechno dělat ještě líp. Budu ještě lepší robotka. Když mě nebudete potřebovat, nebudu vám překážet a budu se udržovat v plně provozuschopném stavu.

Děkuji za pozornost.

Jsem plně funkční.“

KAPITOLA 4

ROBOTKA SE KLUBE

Asi víte, že roboti ve skutečnosti necítí emoce. Na rozdíl od zvířat. Jenže Roz seděla v otlučené bedně a pociťovala něco jako zvědavost. Zajímalo ji, co to na ni seshora svítí za teplou kouli. Počítačový mozek se dal do práce a Roz zjistila, co je to za světlo. Bylo to slunce.

Robotka cítila, jak její tělo nasává sluneční energii. S každou další minutou si připadala čilejší. Když se baterie nabila, Roz se rozhlédla a zjistila, že je zabalená v bedně. Chtěla pohnout rukama, ale provazy jí bránily. Pořádně zabrala, motorčky v rukách zahučely trochu hlasitěji a provazy se přervaly. Roz zvedla ruce a rozebrala bednu. Vylezla z ní jako právě vylíhlé mládě.

KAPITOLA 5

ROBOTÍ HŘBITOV

To už byly vydry schované za kamenem. Nervózně zpoza něj vykukovaly a sledovaly, jak se z bedny zvedá blyštivá příšera. Pomalu otáčela hlavou a zkoumala pobřeží. Zarazila se, až když hlavu otočila kolem dokola a uviděla vydry.

„Dobrý den, vydry, já jsem Roz.“

Na plaché tvory byl robotí hlas prostě moc. Největší vydra zapištěla a celá skupina najednou vyrazila pryč. Hnaly se přes robotí hřbitov, skočily do moře a zamířily ve vlnách co nejrychleji pryč.

Roz sledovala prchající vydry, ale pak ji zaujaly třpytivé předměty poházené na břehu. Připadaly jí překvapivě povědomé. Robotka před sebe vykopala levou nohu, pak pravou nohu a vůbec poprvé se

rozešla. Rážovala pryč od bedny, přešla kameny, pustila se přes robotí hřbitov a stanula nad pochroumaným robotím tělem. Naklonila se k němu a na trupu uviděla slabě vyražený nápis ROZZUM. Zjistila, že to slovo je na všech trupech, dokonce i na tom jejím.

Roz prozkoumávala hřbitov, ale pak se přes kameny převalila hravá mořská vlna. Roz před ní automaticky couvla. Začala se k ní hnát větší vlna a Roz zase couvla. A pak se přes kameny přehnala obrovská vlna a zaplavila celý hřbitov. Ta prudká vlna do robotky vrazila, strhla ji na zem a Roz se poprvé rozsvítla čidla poškození. Za chvíli voda odtekla, Roz zůstala ležet na místě a kapala z ní voda. Byla promáčknutá a obklopená mrtvými roboty.

Zapnul se jí pud sebezáchovy – část naprogramovaného mozku jí říkala, že se má vyhýbat nebezpečí a dobře se o sebe starat, aby mohla náležitě fungovat. Teď jí našeptávala, že by měla jít pryč od moře. Opatrně se zvedla a uviděla, že vysoko nad pobřežím rostou stromy, tráva a kytky. Vypadalo to tam svěže a bezpečně. Vypadalo to

tam jako mnohem vhodnější místo. Jenže v tom byla jistá potíž. Dostat se tam znamenalo vyšplhat nahoru na útes.

KAPITOLA 6

VÝSTUP

Křup!

Buch!

Bink!

Roz se nahoru nelezlo úplně snadno. Na zádech měla novou promáčklinu a na boku se jí táhl dlouhý šrám. Když zpod naplaveného kousku dřeva vyběhl krab, málem se bouchla znovu.

Krab zvedl hlavu a okamžitě napřáhl velká klepeta. Ta všem naháněla strach. Robotce ale ne. Podívala se na kraba.

„Dobrý den, krabe, já jsem Roz,“ představila se mu.

Krab chvíli vyčkával a pak se dal ostražitě na ústup. A v tu chvíli si Roz všimla, jak se krab snadno pohybuje po kamenech. Že díky chňapavým nohám

a tomu, jak je doširoka rozkročený, dokáže zdolat jakoukoliv skalní stěnu. A tak si řekla, že zkusí lézt jako on. Co nejvíc roztáhla ruce a pevně se chytila útesu. Jednou nohou se zapřela ve štěrbině, druhou zvedla až na úzkou římsu a začala šplhat.

Nejdřív si nepočínala moc obratně. Skála se jí drobila pod rukama a nedařilo se jí najít záchytné body pro nohy. Ale postupně na to přišla.

Rackové zakřičeli, když se k nim robotka dostala moc blízko, a rychle odletěli. Ale ona jim nevěnovala nejmenší pozornost. Zajímalo ji jen, jak se dostat až nahoru. Lezla výš a výš a výš, soustavně šplhala kolem hnízd, převisů a stromků zakořeněných v puklinách a za chvíli už pod nohama ucítila měkkou ostrovní

zem.

KAPITOLA 7

DIVOČINA

Les byl plný zvířecích zvuků. Cvrlikání a tlukotu křídel a šelestění v houštinách. A pak u útesů zazněly ještě jiné zvuky. Těžké praskavé kroky. Zvířata v lese ztichla a ze skrýší sledovala, jak kolem nich pochoduje lesklá příšera.

Jenže les nebyl pro Roz moc pohodlný. Rozeklané kameny, popadané stromy a spleť podrost jí ztěžovaly chůzi. Klopýtla. Snažila se udržet rovnováhu, jenže se o něco zachytila nohou a rozplácla se. Nebyl to nijak nebezpečný pád. Nepotloukla se, ani se nepromáčkla, jen se umazala. Jenže byla naprogramovaná tak, že o sebe má co nejvíc pečovat, a tak se okamžitě začala čistit. Rychle si přejížděla rukama po těle, oprašovala se a sbírala

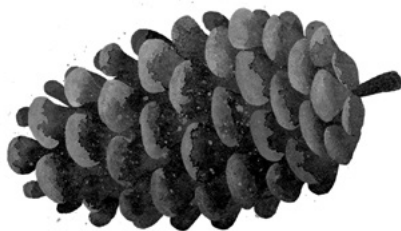
smítka. Na cestu se vydala, až když se zase celá leskla.

Pak klopýtala dál, až našla rovný palouček posetý borovicovými šiškami. Vypadal bezpečně – robotka potřebovala hlavně bezpečí, a tak tam zůstala bez hnutí stát. Její dokonalé tvary a úhly ve srovnání s divočinou dost byly do očí.

KAPITOLA 8

ŠIŠKY

Když budete stát v lese dost dlouho, nakonec na vás něco spadne. A Roz v lese stála už hodně dlouho. V korunách stromů šeptal větřík a pak se Roz od hlavy odrazila šiška. Žuch! Robotka sklonila hlavu a dívala se, jak se šiška kutálí a pak zastavuje. Vypadala neškodně, tak tam Roz dál jen tak stála.

Pár hodin nato se korunami prohnal poryv větru a robotka sledovala, jak se další šiška – *žuch!* – kutálí pryč.

A pár hodin nato v korunách zaburácel víchr. Kmeny se ohnuly, větve se roztráslly a začaly se z nich sypat šišky. *Žuch! Žuch! Žuch! Žuch! Žuch!* Rozpocítovala něco jako rozmrzelost. *Žuch!* Rychle očima pátrala, kde by byla před šiškami v bezpečí. A když nad lesem uviděla obrovský skalnatý útvar, objevila dokonalé místo.

KAPITOLA 9

HORA

Roz pochodovala vzhůru. V hustém lese musela kvůli skalnatým výběžkům kličkovat a vracet se, ale po hodině vytrvalé chůze dorazila na rozeklaný vrchol hory.

Z každého ostrůvku hlíny rašila tráva, kytky a křoví. Jen stromy ne. Roz byla před otravnými šiškami v bezpečí. Oprášila se a pak opatrně vylezla po šikmém kusu skály na nejvyšší bod hory.

Pomalu otáčela hlavou dokola. Viděla, že se do všech stran až k obzoru táhne oceán. V tu chvíli zjistila, co my víme od samého začátku našeho vyprávění. Konečně si uvědomila, že je na ostrově.

Zadívala se dolů a prozkoumávala ostrov. Od nejjižnějšího písečného cípu se rozšiřoval, postupně

přibývalo zeleně a kopců, až z něj vzhůru vybíhala skalnatá kuželovitá hora. Na několika místech se hora sesula a teď tam byly jen strmé útesy. Z jednoho se valil vodopád a napájel řeku, která se klikatila přes velkou louku uprostřed ostrova. Tekla kolem divokých kytek, rybníků a balvanů a pak mizela v lese.

Vtom robotce před očima prolétly rozmazané tvary. Zaostrila a uviděla, jak u úpatí kopců krouží supi. Pak si všimla, že se na skále v dáli vyhřívají ještěřky. Z bobulovitého keře vykoukl jezevec. Potůčkem se brodila myš. Nad stromy svorně poletovalo hejno vrabců. Ostrov překypoval životem. A teď se na něm objevila nová forma života. Zvláštní. Umělá.

KAPITOLA 10

PŘIPOMENUTÍ

Čtenáři, musím vám připomenout, že Roz neměla nejmenší tušení, jak se na ostrov dostala. Nevěděla, že ji sestrojili v továrně, že pak ležela ve skladu a nakonec se na nákladní lodi vezla přes oceán. Nevěděla, že se loď při hurikánu potopila a že její bedna spoustu dnů plula na vlnách, až ji moře nakonec vyvrhlo na pobřeží. Nevěděla, že ji neúmyslně zapnuly zvědavé vydry. Jak si tak prohlížela ostrov, vůbec ji nenapadlo, že tam možná vůbec nepatří. Pro ni to prostě byl domov.

KAPITOLA 11

ROBOTKA SPÍ

Roz se z vrcholku hory dívala, jak slunce zapadá za oceán. Dívala se, jak se přes ostrov a po úpatí hory pomalu plíží stín. Dívala se, jak vycházejí hvězdy, jedna po druhé, až oblohu zaplnil milion světýlek. Byla to první noc v jejím robotím životě.

Zapnula přední reflektory – z očí jí najednou zazářily kužely světla a osvítily celý vršek hory. To světlo bylo moc ostré. Roz ho ztlumila. Pak reflektory vypnula, seděla ve tmě a poslouchala sbor nočních ptáků.

Po chvíli si robotí počítačový mozek propočítal, že by měl šetřit energii. Roz zůstala sedět, pevně se rukama chytila kamenů, vypnula nedůležité programy a svým způsobem usnula.

KAPITOLA 12

BOUŘE

Roz si na vrcholku hory připadala v bezpečí. Tak tam zůstala usazená ještě několik dnů a nocí. Ale jedno odpoledne se všechno změnilo, protože se k hoře přikradl nízko plující mrak a Roz se ocitla uprostřed bílé hmoty. Když okolní svět vystoupil z mlhy, Roz zjistila, že jižně od ostrova plují další mraky. Pak za sebou uslyšela hluboké zaburácení. Otočila hlavu a uviděla, že se na obloze utvořila vířivá temná hradba. Tu a tam v ní problesklo světlo. Pak se ozvalo další hluboké zaburácení.

Blížila se bouřka, a ne ledajaká. Byla stejně zuřivá jako ta, která poslala ke dnu nákladní loď. Zvedl se vítr a na robotku dopadly první kapky. Byl čas odejít. Roz povolila sevření a začala klouzat z vrcholku dolů.

Když se tělem otřela o šikmý kus skály, vyskočily jiskry. Jen dopadla na pevnou zem, dala se do běhu.

Pršelo čím dál víc.

Foukal čím dál silnější vítr.

Létaly čím dál zářivější blesky.

Hřmělo čím dál hlasitěji.

Lilo tak moc, že se všude valily potoky dešťové vody. Roz se s cákáním hnala dolů ze svahu a v tom šeru hledala, kde by se mohla ukrýt. Jenže se nedívala, kam šlape. Jedna těžká noha jí podklouzla, Roz zakopla a už se kutálela rovnou do tekoucího bláta.

Naše robotka byla bezmocná. Proud bahna ji smetl, smýkal jí přes kameny, vláčel ji křovím a unášel ji rovnou k útesu! Bahno se z něj hrnulo dolů jako vodopád! Roz se zoufale snažila něčeho chytit, ale proud se s ní čím dál rychleji řítil k útesu. Už to vypadalo, že přeletí přes okraj, ale vtom se prudce zastavila.

Bláto se řinulo kolem ní, stříkalo jí do obličeje a tisklo ji k něčemu tvrdému. Roz poslepu šátrala kolem sebe a poznala tlusté kořeny a kmen borovice. Za chvíličku už šplhala nahoru do větví. Vítr šlehal do horské stráně a Roz uslyšela dobře známé *žuch!*

borovicových šišek, které jí zasypávaly tělo. Nevadilo jí to. Byla ráda, že je v bezpečí před bahnem. Rukama i nohama pevně objala strom a čekala, až bouřka ustane.

KAPITOLA 13

NÁSLEDKY BOUŘE

Začalo svítat, bouřka už skončila, ale voda byla slyšet úplně všude. Crčení dešťové vody z horského svahu a čvachtání potoků vylitých z břehů. A pak zazněl ještě jiný zvuk. Zařinčení, které je slyšet, když robot uklouzne na mokřém kamení. To ráno se řinčení ozývalo docela často.

Roz namáhavě sestupovala ze svahu a obhlížela následky bouře. Pod útesy se nakupily obrovské hromady bláta a úlomků. Řeka tekoucí prostředkem ostrova vystoupila z břehů a zaplavila okolní louky a lesy. Některé stromy byly vyvrácené. Jiné byly pod vodou, nad hladinu jim vykukovaly jen horní větve a mezi těmi spodními se místo ptáků proháněly ryby.

Asi byste čekali, že po takové bouři budou v té spoušti ležet mrtvolky zvířat. Jenže zvířata ji zřejmě zdárně přežila. Nějak poznala, co se blíží, a našla si úkryt, ještě než se bouře přihnala. Zvířata z nížin se schovala na výše položených místech a teď trpělivě čekala, až voda opadne. Po zaplavených loukách se brodili jeleni. Bobři příčinlivě sbírali poklad v podobě popadaných větví. Vysoko na nebi zakejhaly husy a pak s cáknutím přistály v zaplavené části lesa.

Bylo jasné, že zvířata moc dobře vědí, jak v divočině přežít.

A bylo jasné, že robotka to neví.

Roz byla obalená zaschlým blátem a pískem. Znovu se důkladně očistila, jenže tak vynikly všechny ty promáčkliny a odřeniny. Pořád jich přibývalo. Roz začínila mít do dokonalé robotky, která před pouhým týdnem stanula na pobřeží, hodně daleko.

Divočina už si začínala vybírat svou daň. Když Roz objevila v horském svahu tiché doupě, pocítila něco jako úlevu. Vypadalo to, že by tam mohla být v bezpečí. Vypochovala po úbočí k jeskyni a vůbec ji nenapadlo, že by uvnitř mohlo něco číhat.

KAPITOLA 14

MEDVĚDI

Roz napochodovala do jeskyně. A pak z ní zase hned vypochovala.

„Prosím, nechte mě být!“ volala na dvě medvíďata, která jí chňapala po nohách. Svým příchodem totiž nechtěně probudila medvědí sourozence z dopoledního spánku, a to není nikdy dobrý nápad. Medvědi navíc instinktivně útočí na každého, kdo utíká, a na tajuplnou blyštivou příšeru obzvlášť. Takže když vyděšená medvíďata viděla, jak Roz pochoduje

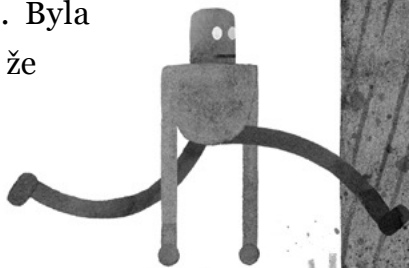

od nich z jeskyně, neměla na vybranou. Prostě se za ní musela pustit.

Roz se jim snažila utéct. Skákala přes kameny, kličkovala mezi stromy a nejvyšší rychlostí se hnala po úbočí hory. Jenže medvíďata byla mladá, silná a rychlá a robotka se v divočině ještě neuměla dobře pohybovat. Vůbec ten kořen neviděla. Hnala se vpřed, zničehonic letěla vzduchem a ztěžka přistála na ztrouchnivělém kmeni. Zvedla se a stanula tváří v tvář útočníkům, na boku měla přilepené kousky měkkého dřeva.

Nebáli byste se, kdyby se na vás řítily dva medvědi? Jistě že ano! Kdo by se nebál? I robotka pociťovala něco jako strach. Byla naprogramovaná, že se o sebe má co nejlépe starat. Byla naprogramovaná, že má zůstat naživu.

Dívala se, jak se na ni medvědi řítí, a bylo jí jasné, že tady jde o život.

Medvíďata do ní vrazila a přimáčkla ji ke kmeni vysokánského stromu. Jedno se jí vrhlo po nohách a druhé ji drápalo do prsou. Kdyby se Roz ohnala pěstmi nebo začala kopat nohama, byla by je zastrašila. Stačila pořádná rána do čumáku a medvědi by pelášili pryč. Jenže robotka byla naprogramovaná, že se nesmí uchylovat k násilí. Bylo jasné, že není sestrogená k tomu, aby se prala s medvědy.

Do rukou se jí zahryzávaly silné čelisti. Do obličeje jí sekaly ostré drápy. Do prsou jí bouchala těžká hlava.

„Prosím, nechte mě být!“ křičela.

„Vrrrrr!“ zavrčela medvědí holčička.

„Grrrrr!“ zabručel její bráška.

Oba byli připravení k útoku.

Jenže robotka zmizela.

KAPITOLA 15

ÚTĚK

Roz se uší silou odrazila, vyskočila co nejvýš a přistála na větvi. Strom se pod její tíhou otrásl, na Roz spadly dvě borovicové šišky. *Žuch! Žuch!* A hned vzápětí ty šišky spadly – *žuch! Žuch!* – na medvědy pod stromem. Naštvaně zamručeli. A Roz dostala nápad.

Byla naprogramovaná tak, že se nesmí uchýlovat k násilí, ale nic jí nebránilo v tom někoho naštvat. Tak z okolních větví otrhala šišky a začala je házet po medvědech.

Žuch! Žuch! Žuch! Žuch!

Každá šiška zasáhla cíl s až otravnou přesností a mladé medvědy to dohánělo k zuřivosti.

„*Vrrrrr!*“ zavrčela medvědí holčička.

„*Grrrrr!*“ zabručel její bráška.